

pořadí příkázati, musil znáti, pokud se týče míti vykázano, že přihlášený nedoplatek dávky z majetku a přírůstku na majetku týká se prodaných nemovitostí a jaká jest zjištěná hodnota těchto realit, dále z toho (§ 210 ex .ř.) vyplývá, že na berním úřadě bylo, by přihlášku v uvedených směrech doložil. Ježto se tak ani v přihlášce ani při rozvrhování jednání nestalo, právem podle §§ 210 a 214 ex. ř. nebyla dávka z majetku a přírůstku na majetku z nejvyššího pořadí příkázána. Dáti rozvrhové řízení ohledně dávky z majetku v uvedených směrech doplniti, nebyl rekursní soud nejen povinen, nýbrž ani oprávněn. To by znamenalo doplnění nedostatečné přihlášky, toto však podle §u 211 poslední odstavec ex. ř. po skončení rozvrhového roku není přípustno.

Čís. 4934.

Je-li nemovitost, na níž vázne pohledávka, ve spoluvlastnictví, jest věřiteli volno domáhati se v rozvrhovém řízení zaplacení celé pohledávky i tehdy, byla-li v exekuční dražbě prodána pouze ideální část nemovitosti.

V rámci úvěrové hypoteky nelze přiznati útraty řízení dražebního a rozvrhového, leč že byla pro ně zřízena zvláštní úvěrová hypoteka.

Útraty rozvrhového řízení (opravného prostředku do rozvrhového usnesení) nelze přiznati, leč že byla pro náklady ty zřízena zvláštní jistota.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 308/25.)

Pro manžele T-ovy byla vložena na nemovitosti čís. 33 úvěrová pohledávka až do výše 1.000 Kč. Ku rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou polovinu nemovitosti čís. 33 přihlásili manželé T-ovi pohledávku 500 Kč (útraty to rozsudku 372 Kč 30 h a další útraty 127 Kč 70 h), již jim soud první stolice přikázal. Rekursní soud přikázal manželům T-ovým pouze polovinu útrat 186 Kč 15 h.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu manželů T-ových potud, že jim přikázal z nejvyššího podání 372 Kč 30 h. Útraty dovolacího rekursu nebyly přisouzeny.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění, pokud napadá usnesení rekursního soudu proto, že byla rekurentům na jejich kauční pohledávku do výše 500 Kč z přihlášených 372 Kč 30 h přirčena jen polovice. Stanovisko rekursního soudu, že rekurentům náleží jen polovina přihlášené pohledávky, protože kauční hypoteka vázne na celé usedlosti, ale prodána byla jen jedna její spoluvlastnická polovice, není správné. Z ustanovení §u 457 obč. zák. o zavinutosti zástavy se všemi jejími součástmi, z §u 238 ex. ř. a z §u 222 ex. ř. o simultanních hypotekách plyne naopak proti stanovisku rekursního soudu, že je-li zástava, na níž pohledávka vázne, ve spoluvlastnictví, jest věřiteli volno, z prodaného podílu žádati zaplacení po případě i celé pohledávky. Přihlásili-li tedy rekurenti k rozvrhu výtěžku za prodanou spoluvlastnickou polovinu

povinného v rámci své kauční pohledávky částku shora uvedenou a nebylo-li jinak závady proti jejímu přikázání, bylo rekurentům částku tu přikázati a v tomto smyslu bylo tudíž napadené usnesení změněti. Jinak však dovolací rekurs není opodstatněn. Pokud jest si stěžováno do nepříknutí účtovaných útrat dražebního a rozvrhového řízení, správně jich rekursní soud rekurentům nepřikázal, protože do rámce zajištěného kauční hypotekou odškodnění nepatří — opačné tvrzení rekurentů v dotyčné listině nemá opory, a zvláštní kauční hypoteka pro ony útraty zřízena nebyla. Ježto rekurenti přihlásili k rozvrhu jen shora uvedenou částku a tím dali na jevo, že více z výtěžku nežádají, neprávem si stěžují na to, že to, co přebývá z kauční hypoteky, nebylo jim při rozvrhu přiznáno a ku krytí další škody, vzejde-li jim, hotově uloženo (§ 224 ex. ř.). V těchto bodech dovolacímu rekursu nelze přiznati úspěch. Výrok o útratách dovolacího rekursu opírá se o zásadu, vyslovenou v plenárním rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ze dne 4. února 1913, kniha judikátu čís. 201, podle níž útraty rozvrhového řízení, tedy i útraty případného opravného prostředku do rozvrhového usnesení nepřináleží, leč že by pro náklady ty zřízena byla zvláštní jistota, čehož však v tomto případě není.

Čís. 4935.

Obnova drobných zemědělských pachtů.

Dobrodiní čl. II. písm. a) zákona ze dne 30. září 1924, čís. 204 sh. z. a n. přísluší i obročníku za týchž podmínek, jako jiným osobám fyzickým.

Předpis čl. VI. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n. platí i za účinnosti zákona čís. sb. 204/24.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 314/25.)

Soud první stolice usnesením ze dne 15. listopadu 1924 vyhověl návrhu drobného pachtýře, by mu byla povolena obnova pachtu pozemku spachtovaného od římsko-katolického obročí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Důvod stěžovatelův, že prý obnova pachtů nemůže býti proti němu povolena, poněvadž on nemá ve »vlastnictví« pozemky žádné a tedy také ne ve výměře přes 25 ha (čl. II. písm. a) zákona 204/24), jest mylným a usvědčují ho z právního omylu právě zdejší rozhodnutí, na něž se odvolává. Neboť v nich byl hájen názor, že ustanovení §u 2 zákona čís. 313/21, obsahující nepříznivou výsadu právnických osob, nevztahuje se na případ, že pozemek sice vlastnický náleží právnické osobě, tedy zejména nějaké nadaci, jako na př. záduší neb obročí, avšak propachtovatelem jest nikoli ona, nýbrž osoba fyzická, na př. obročník (farář), tato fyzická osoba jako propachtovatelka že tedy není posti-